

Porsuğun Kayıp Gözlüğü

Çınar BİBER

Porsuğun Kayıp Gözlüğü

Çınar BİBER

Yemyeşil ve yumuşacık bir ormanda, güneş ışıklarının uzun ağaçların arasında dans ettiği yerde, Barnaby adında iyi kalpli bir porsuk yaşırdı. Gri-siyah tüyleri, geniş çizgili bir yüzü ve her gün taktığı hardal sarısı bir atkısı vardı. Barnaby, yosunlu kapı eşiğinde oturup öğleden sonra ışığında hikâyeler okumayı çok severdi. Küçük yuvarlak okuma gözlüğü her zaman siyah burnunun üzerinde düzgünce dururdu.

Aydınlık bir sabah, Barnaby kahvaltısını bitirdi ve gözlüğüne uzandı. Ama koltuğunun yanındaki küçük masa boştu. Gözlük yok! Minderi okşadı, cebini kontrol etti ve çaydanlığın altına baktı. Yuvarlak kulakları sarktı. "Eyvah," diye mırıldandı. "Onları dün ormanda kaybetmiş olmalıyım."

Barnaby kıvrıla kıvrıla giden orman patikası boyunca aceleyle dışarı çıktı, atkısı arkasında dalgalanıyordu. Orman büyüktü; dizlerinden daha uzun eğrelti otları ve yukarı, hep yukarı uzanan ağaçlar vardı. Her yaprağa ve taşa gözlerini kısarak baktı, ama gözlüğü olmadan her şey yumuşak ve bulanık görünüyordu. "Onları tek başıma bulamıyorum," diye iç çekti. "Biraz yardıma ihtiyacım var."

Tam o sırada, bir mantarın arkasından minicik bir tarla faresi fırladı. Adı Millie'ydi ve küçük kırmızı bir boyun atkısı takıyor, küçük bir meşe palamudu kabuğundan çantası taşıyordu. "Merhaba, Barnaby!" diye neşeyle ciyakladı. "Neden bu kadar endişeli görünüyorsun?" Barnaby ona kayıp gözlüğünü anlattı. Millie'nin parlak siyah gözleri ışıldadı. "Ben hızlıyım ve güzel bir aramayı çok severim. Hadi birlikte bulalım!"

Daha az bir yol yürümüşlerdi ki yukarıdan yumuşak bir vınlama geldi. Aşağıya Olive adlı baykuş süzüldü; koyu mavi şalı hışırıdıyor, minik tel gözlüğü parlıyordu. "Bir şey kaybettiğini duydum," dedi sakın bir sesle. "Onu bulmanın en iyi yolu, izini geriye doğru takip etmektir. Dün nerede yürüdün?" Barnaby sıkıca düşündü, sonra başını salladı. "Beni takip edin. Yolu hatırlıyorum!"

Önce, sulu kırmızı meyvelerin dolaşık çalılar arasında büyüdüğü meyve patikasına geldiler. "Meyve toplamak için burada durmuştum," dedi Barnaby, yaprakların arasına bakarak. Millie altına fırladı, uzun ince kuyruğu hızla sallanıyordu. "Burada gözlük yok!" diye seslendi. Olive yukarıdaki dalları kontrol etti, ama sadece uyuklu bir tırtıl buldu. "Devam edelim," dedi bilgece.

Sırada, patikanın üzerinde küçük bir köprü gibi uzanan yaşlı meşe kütüğü vardı. Barnaby üzerinden tırmanmış ve tepesinde dinlenmişti. Millie ağaç kabuğuna tırmandı ve her çatlağa baktı. Olive geniş kanatlarını çırpı ve kütüğün oyuk ucunu aradı. "Burada da yok," dedi Millie. "Ama bu kütük çok tümsekli ve tırmanması eğlenceli!" Barnaby bütün gün ilk kez güldü.

Dereye ulařtılar; su, pürüzsüz gri taşların üzerinden şırıldıyordu. Barnaby sık sık burada durup balıkları izlerdi. Eğildi ve suya gözlerini kısarak baktı, ama her şey parılıyor ve bulanıklaşıyordu. "Dikkat et!" dedi Millie, patisini tutarak. Olive kıyıları inceledi. "Gözlükler yüzmez," dedi yumuşak bir ötüşle. "Eğreli otlu çukuru deneyelim."

Eğrelti otlı çukur serin ve sessizdi; yumuşak yeşil yapraklar yüzlerine değiyordu. Barnaby orada oturup okuduğunu hatırladı, sırtı yosunlu bir taş a yaslanmıştı. Millie köklerin çevresini aradı ve Olive eğrelti otlarının arkasına baktı. "Parlayan bir şey görüyorum!" diye birden cıvıladı Millie. "Dur—hayır, bu sadece bir salyangoz kabuğu." Barnaby iç çekti. "Belki de sonsuza dek kayboldular."

"Pes etme," dedi Olive nazikçe. "Kayıp bir şey her zaman bir yerdedir." Kanatlarını açtı ve geldikleri yola baktı. "Düşün, Barnaby. Bir özel yer daha var mıydı?" Barnaby gözlerini kapattı ve düşündü. Sonra nefesi kesildi. "Sıcacık köşe! En son orada okumuştum, köklerinin küçük bir oturak oluşturduğu büyük kayın ağacının altında."

Hızla yola koyuldular; dereden geçtiler, kütüğün üzerinden atladılar ve meyvelerin arasından geçtiler. Büyük kayın ağacı ormanın kenarında duruyordu, kökleri yumuşak ve sıcacık bir oyuk oluşturacak şekilde kıvrılmıştı. Barnaby diz çöktü ve içeri baktı. "Çok karanlık ve bulanık," dedi. "Millie, senin keskin gözlerin benimkinden daha iyi."

Millie sıcak köşeye süzüldü, bıyıkları seğiriyordu. "Aa!" diye ciyakladı. "Buradalar!" Küçük yuvarlak gözlüğü kaldırdı; gözlük kuru yapraklardan bir yataкта güvenle yatıyordu. Barnaby gözlüğünü taktı ve bütün orman birden netleşti—yeşil, altın sarısı ve harika. "Onları buldunuz!" diye sevinçle bağırdı, ikisine de sarıldı.

Olive tel gözlüğünün altında gülümsedi. "Görüyorsun," dedi yumuşak bir sesle, "yardım istemek bugün yaptığın en akıllıca şeydi." Barnaby başını salladı, çizgili yüzü ıslık ıslık. "Başta kendimi aptal hissettim," diye itiraf etti. "Ama arkadaşlarla aramak bir endişeyi maceraya dönüştürdü. İkinize de teşekkür ederim."

Sıcacık köşede birlikte oturdular ve Barnaby yüksek sesle bir hikâye okudu. Millie atkısının üzerine kıvrıldı ve Olive yukarıdaki bir kökte dinlendi. Sıcak öğleden sonra, sayfa çevirmeler ve kıkırdamalarla geçip gitti. "Bir dahaki sefere bir şey kaybedersem," dedi Barnaby, "hemen arkadaşlarıma soracağım. Tek başına aramaktan çok daha eğlenceli."

O günden sonra Barnaby yardım istemekten hiç utanmadı. Millie ne zaman parlayan bir şey görse ya da Olive bilgece bir öğüt verse, o seve seve dinledi. Orman her zamankinden daha dostça görünüyordu; küçük patikalar, sıcacık köşeler ve iyi arkadaşlarla doluydu. Çizgili yüzü ve hardal sarısı atkısı her yerde görülebiliyordu, hep bir gülümseme ve dostça bir el sallamayla.

Ve küçük yuvarlak gözlük burnundan her kaydığında, Barnaby sadece gülerdi. "Millie! Olive!" diye seslenirdi. "Bir el lazım!" Ve onlar her zaman gelirlerdi, hızlı ve nazık, yeni bir maceraya hazır. Çünkü porsuk güzel bir sır öğrenmişti: iyi arkadaşlar her sorunu kolaylaştırır ve yardım istemek, bir arkadaşın yapabileceği en akıllıca şeylerden biridir.